

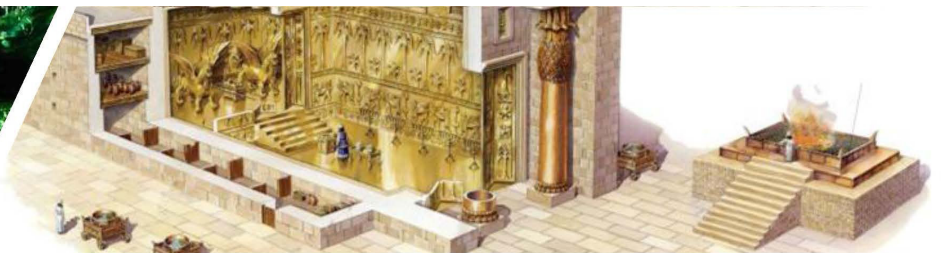
Божие СЛОВО

ГОДИНА XXX, БРОЙ 05 (272) • 2020 година

ISSN 08615519

цена 0,60 лв.

БОЖИЙ ХРАМ

От създаването на света още първите хора са желали да служат на Бога. Адам е имал безпрепятствена връзка с Господа в Едемската градина. След грехопадението първият, който прави жертвоприношение, е неговият син Авел. Той е усещал нуждата отново да възстанови връзката с Бога, нещо което е било загубено в Едемската градина. Искал да има Богослужение, Бог да му говори, да го направлява, да го благославя! От тогава започва спонтанно жертвоприношение. Различни хора са жертвали. Авел, после Енох, после Ной. След това идва Авраам. Даже се предполага, че хълмът Мория, където е трябвало да пренесе своя син Исаак в жертва, разбира се, Бог не позволява това, е мястото, където е построен Соломоновият храм, после втория храм. Там е мястото на жертвоприношение хиляди години. Но Бог започва да обитава трайно сред народа си, не просто някакви жертви. Яков вдига камък на едно място и казва: "Аз не съм знаел, че това е Божий дом, нарича мястото Ветил,..". Тогава Господ говори на Мойсея, казвайки: Кажете на

израилтяните да Ми съберат принос; от всеки човек, който на драго сърце би дал, ще приемете приноса за Мене. И ето какъв принос ще приемете от тях; злато, сребро и мед, синьо, мораво, червено, висон, и козина, червенобоядисани овнешки кожи и язовски кожи, ситимово дърво, масло за осветление, и аромати за мирото за помазване и за благоуханното кадене, оникси, и камъни за влагане на ефода и на нагръдника. И да Ми направят светилище, за да обитавам между тях.. (Изход 25:1)

Бог благоволява да слезе сред израелтяните и да обитава сред тях в шатъра за срещане, в скинията. Когато Мойсей се възкачва на планината, той стои в Божието присъствие 40 дена и 40 нощи. Бог му дава освен Закона, ясни, точни, прецизни наставления за това какво да направи, за да се настани Божието присъствие сред народа. Да направи дом между тях. Всеки, който иска да се срещне с Господа, да идва към този шатър. Бог иска най-доброто, предлага най-доброто. Той предлага Себе си. От нас е покорството.

Цялото злато, цялото сребро, всичките скъпоценни неща принадлежат на Господа. Той няма нужда от тях. Искането решение да осветим място и да му служим. Бог говори на Мойсей, какво да направи, той получава планове, детайлите и точна и ясна инструкция. С какви материали да направи шатъра за срещане. И кой ще служи - определен е неговият брат Аарон и синовете му. Най-интересното от всичко е, че точно в този момент, докато Бог говори на Мойсей: Ще помажеш Аарон, ще направиш златен ефот за него, ще направиш златна плочка, ще направиш такива одежди, той ще бъде свещеник, в същото време Аарон прави долу златно теле идол. Бог вижда какво се случва долу и казва: "Този ще използвам, неговото потомство,..". Няма логика, човешка. Мойсей слиза, вижда какво се случва, хвърля Плочите на завета и казва: "Който е от към мен, да дойде,..". Какво направи, Аароне? Ами те ме принудиха.

Човешката логика е: "Ти не си достоен, за това, което Бог е определил. Мойсей обаче каза: "Бог е определил Аарон. Аз не съм този,

който ще го свали от пост. Ако Бог знае какво е направил и въпреки всичко го е избрал да му служи, аз ще предам точно и ясно Божието послание и той ще служи и синовете му ще служат. Ние взимаме на себе си някой път одежди на съдии и казваме: "Ти не си достоен за това. Ти разочарова Господа с еди какво си... Господ казва: "Мислиш ли, че не знам какво правеше ти долу. Мислиш ли, че не знам какво се случваше, докато говорех с теб? Но аз избирам, помазвам, определям и давам шанс за покаяние. Когато тази скиния беше сред израелтяните, това беше Божието присъствие. Мойсей се срещаше с Господа и питаше: "Какво да правя?..". Бог му казваше. Израел влезе в Обетованата земя, Обещаната земя, установи се като народ. Установи се като царство и Бог вложи в сърцето на един цар желание, не по закон, а от любов към Бога да му построи дом. И дома на Господа беше видението на Давид, изпълнено от сина му Соломон. Давид получи чертежите. Давид получи желанието. Давид подготви цялата скъпа част, всичкото злато, всичкото сребро, медта, желязото, камъните и дърветата. Приготи сърцето на Соломон. За най-великолепната, най-скъпо струващата и най-богатата сграда, която е строена в човешката история. Никоя сграда, никога не се е доближавала до цената, която е използвана за Соломоновия храм. И в днешно време няма империя, страна, която да е построила сграда на такава цена!

"Тогава рече Давид: Това е домът на Господа Бога, и това е олтарът за всеизгаряне за Израиля. И Давид заповяда да съберат чужденците, които бяха в Израилевата земя; и накара каменоделци да изсекат и издялат камъни за построяването на Божия дом. Давид приготи и много желязо за гвоздеи, за вратите на портите и за скобите, и мед толкоз много, щото превишаваше теглото, и кедрови дървета без брой; защото сидонците и тиряните донасяха на Давида много кедрови дървета. Защото Давид си казваше: Понеже син ми Соломон е млад и нежен, и домът, който ще се построи Господу, трябва да бъде извънредно великолепен, прочут и славен в цялата вселена, затова ще направя приготвление за него. И тъй,

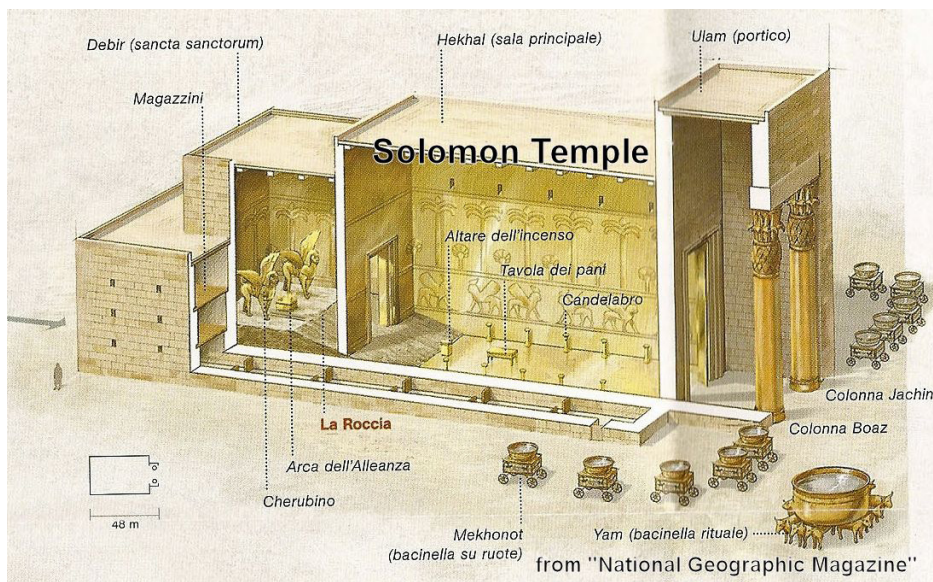
П-р Владимир и Борислава Владимирови с децата си Мишел (съпруг Дани), Симеон, Йоанна и Емануил (6 г.)

Давид направи голямо приготвление преди смъртта си. Тогава повика сина си Соломона, та му заръча да построи дом за Господа Израилевия Бог. И Давид каза на Соломона: Сине мой, аз пожелах в сърцето си да построя дом за името на Господа моя Бог; но Господното слово дойде до мене, което каза: Много кръв си пролял, и големи войни си водил; ти няма да построиш дом за името Ми, защото си пролял много кръв на земята пред Мене. Ето, ще ти се роди син, който ще бъде спокоен човек, зацо-

то ще го успокоя от всички неприятели около него; понеже Соломон ще му бъде името, и в неговите дни ще дам мир и тишина на Израиля; той ще построи дом за името Ми; и той ще Ми бъде син, и аз ще му бъда Отец, и ще утвърдя престола на царството му над Израиля до века. Сега, сине мой, Господ да бъде с тебе; а ти да благоуспееш, та да построиш дома на Господа твоя Бог, както Той е говорил за тебе. Само да ти даде Господ мъдрост и разум, и да те упътва за управляването на Израиля, за да пазиш Закона на Господа твоя Бог. Ако внимаваеш да изпълняваш повеленията и съдбите, които Господ заповяда на Мойсея за Израиля, тогава ще благоуспееш. Бъди силен и храбър, не бой се, и не се страхувай. И, ето, аз, в смирието си, приготвил съм за Господния дом сто хиляди таланта злато, и един милион таланта сребро, а мед и желязо без тегло, защото е много; приготвил съм и дървета и камъни, на които може ти да притуриш.

- сто хиляди таланта злато са три хиляди тона злато;
- и един милион таланта сребро - трийсет милиона килограма;
- мед и желязо са без тегло - няма такива мерни единици

Ако сложим един грам злато да струва 50 лева, златото е възлизало на 150 милиарда лева. Среброто е било на почти същата стойност още 150 милиарда лева и всички останали да кажем са още 150 милиарда лева, това прави сграда за трилион лева. Това е без при-

борите вътре, за които той е събрал от личното си богатство 3 хиляди таланта злато, един милион таланта сребро. Това нещо е било в сградата на Божия дом и в служението му. Всичко това Давид е направил в смирението си.

Обаче идва време, в което този дом е попаднал в ръцете на Новоходуносор, взима златните прибори. Разсича, защото буквално всичко е било обковано в злато. Подът е бил обкован в злато, стените са били обковани в злато. Разсича, насича взима, разграбва. После следваща империя, после следваща. Седемдесет години Израел е бил в робство, но за това време златото, среброто е отишло до всички краища на света. Разграбва се. Тогава Бог въздига един екип от хора - Зоровавел и Исус Йоседековия син да възстановят храма. Обаче за този 70 годишен период, в който е разрушен храмът и възвърщането на Израелтяните имало живи хора, които са си спомняли как е бил Първият храм.

"Обаче мнозина от свещениците, левитите и началниците на бащините домове, старци, които бяха видели първия дом, плачеха със силен глас като се основаваше този дом пред очите им; а мнозина възкликнаха гръмогласно от радост.. (Ездра 3:12)

Знаете ли защо са плачели? Защото Соломоновият храм е бил с 1000 пъти повече злато и сребро от втория храм. Едните гледат и възкликват радостно: "Доживяхме да се изпълни пророчеството, да се изгражда Божия храм.."

Другите казват: "Кой остава между вас, който е видял този дом в предишната му слава? А какъв го виждате сега? Не е ли такъв дом в очите ви като нищо?.. (Агей 2:3)

Понякога плачем за старите времена. Ти знаеш ли какво беше навремето? Знаеш ли 90те години какво съживление имаше? Знаеш ли тия като пророкуваха, като полагаха ръце колко болни се изцеляваха, колко чудеса се случваха? Къде е тази слава сега? Редиците са охлябени, хората ги няма. Не им трябва гонение на църквата, трябва им една лъжа да повярват. Господ обаче продължава:

"Но ободрите се сега, Зоровавелю, казва Господ: и ободрете се, ти велики свещениче, Исусе сине Йоседеков; и ободрете се, всички люде на тая земя, казва Господ, и работете; защото аз съм с вас, казва Господ на Силите. Според думата на завета ми с вас, когато излязохте от Египет, Духът Ми ще пребъдва между вас; не бойте се. Защото така казва Господ на Силите: Още веднъж, след малко аз ще разтърся небето и земята, морето и сушата. Ще разтърся и всичките народи; и избраните неща на всичките народи ще дойдат; и аз ще изпълня този дом със слава, казва Господ на Силите. Среброто е Мое, и златото е Мое, казва Господ на Силите. (Агей 2:4-8)

Най-ценното на дома не е златото, не е среброто, не са приборите, а Божието присъствие. Зоровавел е бил човекът, който е положил основният камък на Втория храм и го завършил за 46 години. "Тогава отговаряйки говори ми, като каза: Ето Господното слово към Зоровавела, което казва: Не чрез сила, нито чрез мощ, но чрез Духа ми, казва Господ на Силите;

Що си ти, планино велика? Пред Зоровавела - поле! Той ще изнесе връхния камък с възкликание - Благодарат! Благодарат нему! При това, Господното слово дойде към мене и рече: Ръцете на Зоровавела положиха основата на този дом; Неговите ръце тоже ще го изкарат; И ще познаеш, че Господ на Силите ме е пратил при вас. Защото кой презира този ден на малките работи? Понеже тия ще се радват, сиреч, тия седем, които са очите Господни, тичащи през целия свят, като видят отвеса в ръката на Зоровавела. (Захария 4:6-10)

Според Евангелията, обвиненията към Исус, съдържаха упрек, че храмът (не Соломоновия, а втория) е строен 46 години, а Той каза, че ще го съгради за 3 дни.

"Тоя каза: Мога да разруша Божия храм, и за три дни пак да го съградя.. (Матей 26:61)

Соломоновият храм е най-скъпата сграда в света, строена 7 години. Соломон получава

построи храма Господен.. (Захари 6:12)

Знаете ли кой е отрасълът, коя е издънката на Есейевия пън, на Давидовия корен? - Исус. Той ще построи храма Господен.

Нека прочетем какво точно обеща Господ Исус: "В отговор Исус им рече: Разрушете този храм и за три дни ще го издигна. Затова юдеите рекоха: За четиридесет и шест години е бил граден този храм, та Ти за три дни ли ще го издигнеш? Но Той говореше за храма на тялото Си.. (Йоан 2:19-21)

И винаги до сега аз съм мислел, че тези думи включват само прославеното тяло на Господа след Неговото възкресение! Не! Не е само това. Пророчеството е: "И ще построи храма Господен.., още: "аз ще изпълня този дом със слава, казва Господ на Силите.., и още: Последната слава на този дом ще бъде по-голяма от предишната, казва Господ на Силите; и на това място ще дам мир, казва Господ на

Първият храм, построен от цар Соломон само за 7 години

от баща си Давид чертежите, парите, насоките. Но вторият храм е строен 46 години, защото е строен с мъка, въпреки обстоятелствата, въпреки противниците.

"Ние Го чухме да казва: аз ще разруша този ръководен храм, и за три дни ще съградя друг неръководен. Исус беше хулен на кръста заради това обещание: И минаващите оттам Го хулеха, като клатеха глави и казваха: Уха! Ти, който разоряваш храма и за три дни пак го съграждаш, спаси Себе Си и слез от кръста.. (Марка 15:28-30)

Това беше основното обвинение заедно с това, че Той е Божий Син. Защо Исус да страда за нещо, което ако се замислим изглежда като някакво пресилено изказване. Всъщност думите на Исус не бяха пресилено изказване на Еврейски равин, а бяха изпълнение на Старозаветно пророчество: "Така говори Господ на Силите, Който казва: Ето мъжът, чието име е Отрасъл; Той ще израсте от мястото си, И ще

Силите.."

Кой е този храм? Не е прославеното тяло на Господа. Исус стана вечната жертва, но Той изгради Храм за Господа, чиято слава превъзхожда славата на Соломоновия храм. "Той говореше за храма на тялото Си.. - Църквата! Той ще изгради църквата Си. Църквата е изградена на основа на тези 3 дни. Ние сме тук заради възкресението на Господа. Неговото тяло стана жертва в храма. А Неговият храм станахме ние.

Господ по времето на Мойсей каза: така да направиш завеси, така да обковеш кивота, така да направиш шатъра за срещане. По време на Соломоновия храм, храмът беше ръководен, златен, великолепен. Вторият храм беше строен 46 години, имаше жертвоприношения. Най-хубавото е, че Божието обиталище вече не е сред завеси от висон, в ковчег от кедрово дърво и камъни обковани със злато. Неговото обиталище сме ние! Ние сме храмът на Бога! Отрасълът, за който говори Захари.

Зоровавел е бил човекът, който е положил основния камък на Втория храм и го завършил за 46 години

Издигна храм, който не се намира в Ерусалим в момента, а се намира по краищата на света. Той надвишава славата на предишния храм.

"Затова вие не сте вече странни и пришелци, но сте съградени на светиите и членове на Божието семейство; понеже бяхте съградени върху основата на апостолите и пророците, като е краеъглен камък сам Христос Иисус, върху когото всяко здание, стройно сглобено, расте за храм свет на Господа; в който и вие се враждате заедно в Духа за Божие обиталище. (Ефесяни 2:19-22)

Ние сме най-ценната придобивка на Бога. Най-ценното, което Той иска, Неговото присъствие в нашия живот.

"При Когото идвайки, като при жив камък, от хората отхвърлен, а от Бога избран и същещ, и вие, като живи камъни, се съградяте в духовен дом, за да станете свето свещенство, да принасяте духовни жертви, благоприятни на Бога чрез Иисуса Христа.", (I Петрово 2:4-5)

Какво Господ каза на Мойсей? Направете ми храм, за да бъда между вас. Какво каза Господ на Соломон? Ето аз ще сляза и ще обитавам в този храм. Какво каза Иисус на своите ученици? Ето аз и Отец ще дойдем и ще заживеем във вас (Ев. Йоана, 14 гл.). И на друго място казва: "Ето аз ще ви направя обиталища, като дойда ще ви взема да бъдете заедно с Мене,"

Всичките първи са за нашето престояване на земята. Скинията - Бог на земята между хората, Храма - Бог на земята между хората на определена локация. Църквата Бог на земята

между нас, но и ние в Бога с надежда за вечността. Обещанието на Иисус е: аз ще дойда и ще живея във вас и когато дойде времето, ще ви взема при Мене.

Скинията беше развалена и не съществува вече. Соломоновият храм беше разграбен и унищожен от Вавилонския цар Навуходоносор в дните на цар Йоахин.

Вторият храм беше унищожен от римските войски в 70-та година от новата ера.

Новият храм, който сме ние, не може да бъде разрушен. Ние сме вечно обиталище на Бога.

"Защото ние, които сме в тая телесна скиния, като обременени, стеном; не че желаем да се съблечем, но да се облечем още повече, за да бъде смъртното погълнато от живота., (II Коринтяни 5:4)

"Защото това тленното трябва да се облече в нетление, и това смъртното да се облече в безсмъртие. А когато това тленното се облече в безсмъртие, тогава ще се сбъдне писаното слово: Погълната биде смъртта победоносно., (II Коринтяни 15:53-54)

Вие мислите, че смъртта побеждава тялото - не. Тогава е победена смърт, когато тленното се облече в нетление и смъртното в безсмъртие и ние оставаме за храм на Господа. И ние

оставаме да живеем с Него. Смъртта като последен враг беше победена.

"И видях ново небе и нова земя; защото първото небе и първата земя преминаха; и море нямаше вече. Видях и светия град, новия Ерусалим, да слиза из небето от Бога, приготвен като невеста украсена за мъжа си. И чух силен глас от престола, който казваше: Ето, скинията на Бога е с хората; Той ще обитава с тях; те ще бъдат Негови люде; и сам Бог, техен Бог, ще бъде с тях. Той ще обърше всяка сълза от очите им, и смърт не ще има вече; нито ще има вече жалеене, ни плач, ни болка; първото премина., (Откровение 21:1-4)

"И храм не видях в него, защото неговият храм е Господ Бог Всемогъщият и Агнето., (Откровение 21:22)

Бог има специално отношение към Своя дом. Храмът не е просто някакво здание, то е Божият дом. Храм = Дом.

Бог има много специално отношение към нас, иска да направи дом в сърцата ни. Бог ни е взел за вечно притежание, има за нас вечни планове. Не знам дали имате толкова ясно отношение към тялото си, каквото Бог има към вашето тяло. Не си мислете, че ще предпазите по-добре тялото си отколкото Бог, който го е определил за Своя дом. Ние си мислим, че може да направим това, онова. Не! Бог ревнува за Своя дом. Ние си мислим, че знаем най-доброто за децата ни, но не знаем, че Той ги е направил Негови деца. Бог дава най-доброто за нас не само на тая земя, но и във вечността.

П-р Владимир Владимиров

МИСИЯ „ДОБРИЯТ САМАРЯНИН“

Посещение в Детски дом, гр. Роман

През месец март бяхме планирали посещение в Детския дом в гр. Роман. Години наред ние работим с този дом и много обичаме децата и целия екип от дома.

Точно една седмица преди да заминем, дойде затварянето на страната поради Ковид-19. Много ни беше мъчно, но ето, че през месец септември Бог отвори вратите и пътя да заминем група. Имахме ограничение на броя хора. Групата трябваше да е до 10 човека.

Тръгнахме две коли, пълни с хранителни продукти и други неща от първа необходимост, за които ни бяха помолили от Дома. За кратко време Бог отвори сърцата на различни хора, които дариха финанси, един собственик на сладкарски бизнес дари сухи пасти, мъ-

фини, десерти. Други закупиха плодове и продукти за готвене.

И така, денят се случи дъждовен, тръгнахме с молитва. Роман ни посрещна без дъжд!

Деца ни чакаха на двора. Помогнаха да разтоварим колите и започна нашата дългоочаквана среща. Мони изкара китарата и запяхме, след което направихме една сценка с историята на „Добрия Самарянин“. Децата запълниха историята и отговаряха на въпросите. Играхме много игри заедно, пяхме песни.

Дойде време да тръгнем. Децата ни

прегръщаха и питаха: „Ще дойдете ли пак?“

Каква нужда от любов и общение!

И ние, както и децата чакаме с нетърпение да се видим отново.

ОБИКНОВЕНО ВОДИТЕЛСТВО

Защо обикновено? Не защото има по-малка стойност, не защото може и без него. А защото на пръв поглед е лишено от онези външни свръхестествени белези на Божие присъствие.

Обикновено разделяме нещата на плътски и духовни. Обаче, нека да насоча вашето внимание към началните думи на 63 псалом: „Ти си мой Бог; от ранина Те търся; Душата ми жадува за Тебе, плътта ми Те очига, В една пуста, изнурена и безводна земя.”

Душата на псалмопевица Давид очига, чака и копнее за Божието присъствие. Оказва се, че плътта може да има духовни стремежи. Плътта никак не е далеч от Бога, от Божието царство, и тя може да бъде много близка. Макар, че по някога се разминават, както в псалом 42, стих 11: „Защо си отпаднала, душе моя? И защо се смущаваш дълбоко в мене? Надявай се на Бога; аз още ще Го славослова: Той е помощ на лицето ми и Бог мой.”

Това е един разговор между духът и душата вътре в човека. Как разговаряш със своята душа, какво ѝ казваш? Насърчаваш ли душата си? Ти душе моя уповавай на Господа. Ние сме изтъкани от ревност и от слабост, вяра и от неверие, от сила и слабост. И тези неща ги усещаме. Апостол Павел казва „Кой изнемогва без да изнемогвам и аз?” Това го усещаме в нашето ежедневно ходене и следване на Бога. Тогава как с лекота ни връхлита мисълта: „Бог ме е оставил, Бог ме е забравил“.

И стана така, че един ден отивам в ИКЕА и стана така, че виждам един човек. Говорим си, разминаваме се. Виждаме се за втори път отново в ИКЕА. Пак си казваме една, две думи. Търсих една етажерка. Той казва: „Аз имам една етажерка, разпродавам имуществото си, гледам да взема някой лев.

Ще ти се обадя, живея в Иваняне“. Добре, пак се разхождам там из коридорите и пак го виждам за трети път. И си казвам: „Добре да отидем да видим тази етажерка“. Споделя: „Банката е сложила заповор на моите имуществва, имам доста имоти. Имотната мафия заграби моите имоти. Бях на много висока позиция – имоти по морето“ И докато го кара към Иваняне, той ми разказва: „Разпродавам имуществото си, за да мога да изкарам някой лев и една еничка мисъл ми минава през моя ум. Жена ми ме остави, децата ми ме оставиха, няма живот, животът губи смисъл за мен и искам да се самоубия.“

Това е моментът, в който да му кажеш. Как стана така? Да не би да съм имал водителство: иди в ИКЕА и там ще видиш един мъж, който смята да си сложи край на живота. Не, нямаше! Но това е в категорията „И стана така...“ И стана така, че 1987 година отивам на едни скали до Варна. Обичам скалистите места. Не е подходящо, няма го онзи плаж, пясък, който леко и по-

степенно те отвежда на дълбокото. И стана така, че на 20-30 метра от мен виждам една жена, която гледа морето. Стана ми интересно. Какво прави тук на тези скали? На това безлюдно място. Тя не знае, че аз я виждам. Тя се изправи и скочи от скалите във водата. Отидох да погледна какво става долу. Тя беше забучила глава във водата, разперила ръце. И мина нелепата мисъл: „Явно иска да види колко ще издържи във водата без въздух“.

Но в един момент ми се стори, че издържа доста време, минута и нещо и си казах „Тази жена се дави.“ Скочих след нея, извадих я, направих необходимото, за да повърне водата. Първото, което изплака, беше: „Защо ме извади? Защо не ме остави да умра?“ Стана така, че бях на тези скали. Да не би да ме е водил Бог: „Сине мой, направо и вдясно към скалите, там ще видиш един човек, той иска да си сложи край на живота.“ Не, нямаше. Имаше ли тръпки, водителство. Не нямаше. Това е в кан-

прод. на стр. 9

Преди 2 години заминахме за Америка с нашия син Симеон. Предстоеше му завършване на Испанската гимназия. Имахме желание да отиде при наши приятелски църкви и да бъде част от служението им, да бъде обучаван. Всички бяха много добре разположени към него, но не получихме конкретно предложение. Дойде време да си тръгнем към България. Сякаш нашата мисия беше недовършена. И така качихме се в самолета Чикаго - Лондон. При влизането в самолета се чака на редица, за да може всеки пътник да стигне до мястото, на което трябва да седне. Минавайки по пътеката, един висок и едър американец, който вече беше седнал, забеляза Мони: "Ей, момче, имаш хубав суитчър!.. Имаше надпис JESUS - ИИСУС.

Започна да го разпитва, а Мони му разказа, че е с родителите си, които са пастори и се прибират от мисионерско пътуване. Оказа се, че този внушителен Американец е пастор на църква в Индиана. Каза му: "Ела после да си поговорим,.. Самолетът излетя. Минаваха часовете на дългия полет и аз като майка казах на Мони: "Хайде отиди при пастора да си поговорите...". "Е, мамо, сега ми е неудобно да безпокоя човека...". Втори, трети път настоях и поради досадата ми той отиде. Дойде време и кацнахме. При слизането от самолета в коридора ни изчака пастор Мат заедно с негов помощник. Те продължаваха своето пътуване към Африка за евангелизации. Разменихме си контактите и се благословихме. Минаха няколко месеца и ние с моят съпруг трябваше отново да тръгнем към Америка. Преди пътуването предложих на мъжа ми да пишем на пастор Мат, че ще бъдем в Америка и ако има възможност и желание може да отидем и да го посетим.

Не очаквахме отговор на нашия имейл. За изненада получихме много горещ имейл, че сме много добре дошли. Бяхме поканени да се включим в Богослужение, Владо да сподели слово, а аз да изпя песен. Всичко чудесно, но как да стигнем? Трябва ни кола. Предварително попитахме сестрата на Владо дали биха ни закарали (бяхме на разстояние около 3,5 часа). Пепа и Жоро се съгласиха.

Заминахме. Пътувахме в различни щатове. Стигнахме до един малък град от 2000 човека в щата Индиана.

Когато минахме главния град Индиана, Индианополис, влязохме в малко градче в което имаше ферми, една бензиностанция и до нея една голяма сграда, която се оказа търсената от нас Църква.

Бог ни даде да имаме време на общение с пастора Мат.

Той ни разказа как Бог му дава видение да започне църква там. И така започва да прави служби първо в неговия дом. Освен неговото семейство идват още 5 човека. Започва да търси помещение за

Червени скали

Църквата, завеждат го в полето да му покажат една сграда. Когато я вижда, тя е мухлясала, в много лошо състояние. Чака момента любезно да приключи срещата и казва: "Ще помислим,.. но реално си казва: Знаем отговора - няма да я вземем. Тогава Бог му проговаря: "Това е вашата сграда,.. "Господи, но тя е в много лошо състояние, и отдалечена, никой не може да я намери...". Но решава да се подчини на Божия глас. И така църквата в продължение на 5 години е само пастирското семейство и още 5 човека. Пасторът е много разочарован и не може да продължи повече така. Решава на 23 декември да бъде последната служба и да разпусне събранието. В този ден по чудо идват 28 души, които никой не знае как се появяват и как са ги намерили. От тогава църквата започва

Мони с Хана,
дъщерята на пастор Мат

да расте и днес тя е 1000 човека, а градчето е от 2000 жители.

По време на службата имахме участие като гост певец и п-р Владо имаше време да представи България.

Свърши нашата визита и се прибрахме в България. След един месец получихме съобщение, че пастор Мат е на мисионерско пътуване и има 3 свободни дни. Питаше дали искаме да дойде в България. Разбира се, че го поканихме. Имахме съживителни служби в София, в Благоевград. Мони имаше време на общение с пастор Мат. Той го попита: "Искаш ли да дойдеш при нас в Индиана за лятото да служиш и да те обучаваме?," Мони се зарадва. Всичко беше прекрасно. Дойде месец март 2020, когато страните започнаха да се затварят. И помислихме, че това пътуване няма да е възможно да се осъществи.

Минаха няколко месеца и пастор Мат се свърза с нас и каза "Готов ли е Мони, Индиана се отвори?," Тогава разбрахме, че трябва

Вечно ще възпявам милостите на Господа; устата ми ще разгласява винаги Твоята истина.

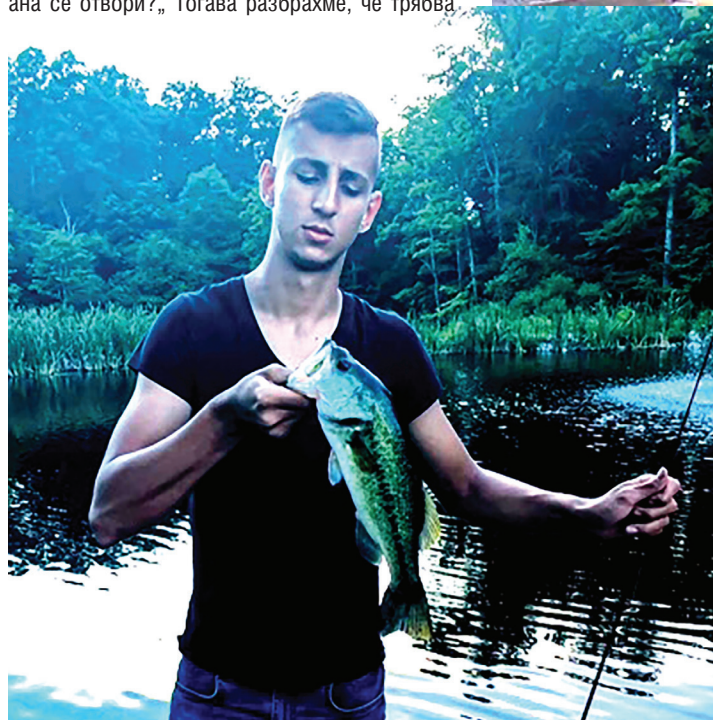
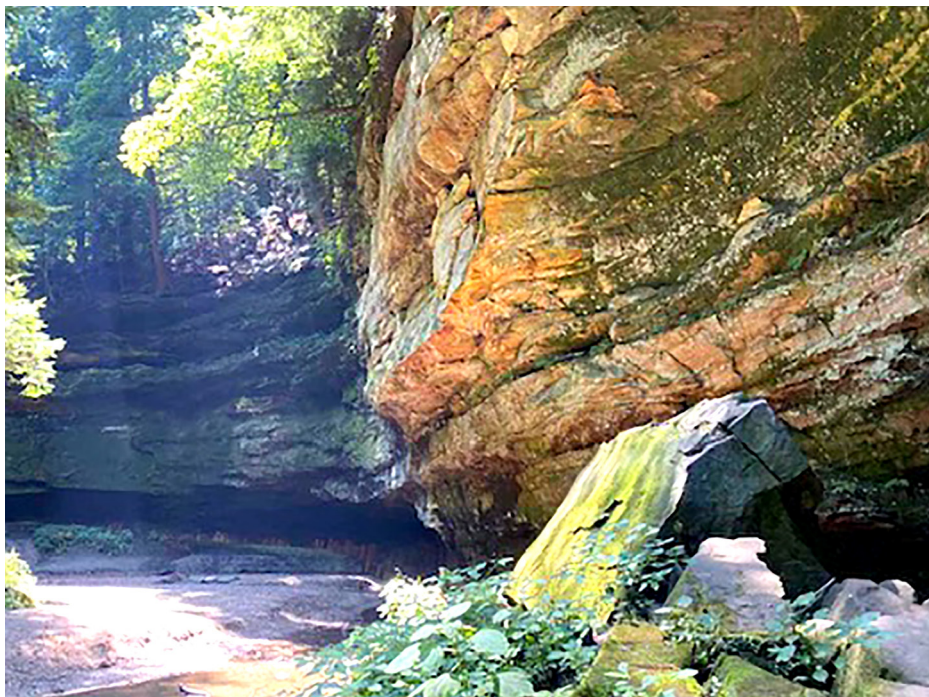
Защото казвам: съгради милост завинаги; утвърди Твоята истина, както небесата;

Господи, небесата прославят Твоите чудеса и в събранието на светиите – Твоята истина.

Кой може да се сравни с Тебе?

да проверим всички възможности. Но нямаше такива - има забрана за хора, които не са граждани да летят към САЩ, през която и да е страна от Шенген. Това означаваше, че не можеше да излети нито от Лондон, Амстердам, Париж и т.н. всички големи летища. Свързахме се с Американското посолство и ни казаха, че като българин може да влезе в Америка, но полетът беше проблем. Проверихме през Турция, можеше, но България и Турция бяха затворени една към друга. Нямахме полети София - Истанбул. И така когато има пълна невъзможност се ражда чудото на Бог! В една от службите във вторник дойде момиче от църквата и разказа, че нейна близка е заминала за САЩ и е кацнала. Но това е невъзможно? Да, може през Сърбия, която има директни полети към САЩ.

И така за няколко дена Мони имаше билет. Заедно с баща му го закарахме до Белград и оттам излетя на пътешествие чудо!

Тогава дойде при мен човек и ми каза, вие го пуснахте, но как ще се прибере, ако затворят страните септември? Изпъдих всеки страх от сърцето си, Бог прави път там където няма път. С чудо е тръгнал, с чудо ще се върне. В момент на пандемия Бог изпрати Мони в Америка да бъде обучаван, да служи. Пропътува 10 Щата, много служители се молеха и го благославяха. "Пред теб няма граници, няма затворени врати,"

Дойде време да се прибере. Трябваше да кацне в Белград и от там да го вземам. Но получихме съобщение, че полетът е отменен и ни предлагат от Истанбул директно да кацне в София. Тази опция беше по-скъпа, но я получихме безплатно. И така Мони имаше подарък соло китара, и трябваше да я докара към България, но и много багаж. Трябваше да се плати голяма сума. Но поредното чудо - когато отива на летището, разбира, че китарата пътува към България безплатно! Всеки детайл беше нагласен от Бог.

Път прави Бог на чудесата, верен Господ, светлина в мрака!

И така, пътуването, което бяхме планирали за Мони преди 2 години, беше успешно. Ние очаквахме друго, а Бог в последния момент в самолета направи път за Мони и възможност в година на пандемия, на затворени граници. Премагнахме всяка бариера и Америка беше отворена за него, заедно с много европейски страни. Бог работи, когато по нашата логика това не е моментът, или е невъзможно! Неговата сила се проявява в немощ!

Борислава Владимирова

тегорията „Стана така“, „Случи се, че бях там“. Но стана така, че след това можех да ѝ говоря за вярата. Тогава беше на 26 години и реши-ла да използва този ден. Да оста-ви двете си деца на свекървата и да сложи край на живота си, мислейки, че няма никой. Аз пък реших да оти-да там. След това разбирам какъв е бил Божият план.

„Възлюбени, като показвах всяко усърдие да ви пиша за на-шето общо спасение, счетох за нужно да ви пиша и да ви увеща-я да се подвизавате за вярата, която веднъж за винаги бе пре-дадена на светиите.“

(Юда, гл. 1:3)

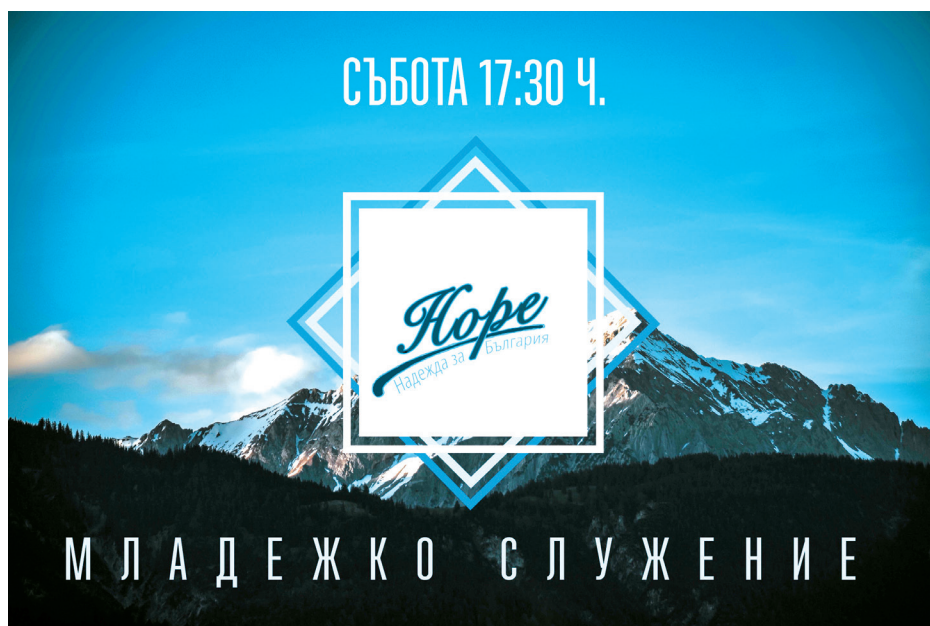
Имах голямо желание за нещо. Хубаво, ти имаш желание за нещо, но дали това е волята на Бог. И ако Юда в случая ми е под ръка, бих му казал: „Юда, какви са тези неща, които пишеш?“

Другите думички, които са ни познати – счетох за нужно да оти-да там... Ще кажеш: Това е човеш-ко, брат.

Но това, което наричаш човеш-ко в Божията ръка, се явява сред-ство чрез което Бог върши Своята воля, без непременно да те уве-домява точно в този момент как-во прави в теб и чрез теб. Моята скромна цел е да преразгледаме нещата, които имаме вътре в нас, в нашите сърца. Начина по който раз-граничаваме и разпределяме, над-писваме в кутийки нещата от до тук е човешко, от там до там е Божие. А не си даваме сметка, че когато Бог е влязъл в нашия живот, не е казал „Сине мой, дай си банковата смет-ка, сине мой дай си колата на мен, син мой дай си апартамента“. А каз-ва нещо основно: „Сине мой, дай си сърцето на Мен“ Вземем ли сърцето ти, взема ти всичко. Това е, и ти си в Неговата ръка.

В Деянията на Апостолите 19:21 четем: **„И като свърши то-ва, Павел чрез Духа реши да оти-де в Ерусалим, след като обико-ли Македония и Ахаия, казвайки: Като постоя там, трябва да ви-дя и Рим.“**

Изразът: Павел чрез Духа ре-ши. Обикновено в Деяния на апос-толите, когато изследвате има-

ме думички, които са носители на **Свръхестествено Божие при-съствие и действие: Чу глас; Видя видение; Духът му каза; Духът му откри.**

Но точно в този случай ни една от тези думички не присъства, а има нещо друго. Чрез Духа Павел реши. Как така чрез Духа реши? Как ми-нава работата на Духа? Как се осъ-ществява? Тя минава през способ-ността на човека да взема решение.

Решенията, които ние вземаме, когато сме в Божията ръка, често са проводници на Божие действие и на невидимата, но реална рабо-та на Духа вътре в нас. Би трябвало да го имаме като знание това, да си го напомняме. Любовта, която е из-ляна чрез дадения нам Свети Дух.

Някои казват: „Боже, ти на мен нищо не си ми дал. Аз нямам Слово на знание, нямам Слово на мъд-рост, нямам такова водителство ка-то на онзи или на този брат.“ Чакай малко, това са ощетяващи мисли. **Има нещо, което Господ е дал и е достъпно, за всеки един от нас. Обучените чувства се явяват проводник на Божията воля на Божие знание.**

Как апостол Павел стигна до онази сърцевина, на онази опит-ност да бъде доволен в каквато и да е ситуация да се намери. Бих го за-питал: „Павле, как стана това нещо? За една нощ ли го придоби? Чудо – би казал той. „Легнах си вторник ве-черта без тази опитност и сряда су-

тринта се събудих с това разбиране да мога и в каквато и да е ситуация да се намирам, да съм доволен. Не! **Казва думичката – учих, научих се, научих се.** В началото се про-валях. В началото беше жестоко, беше много трудно, но се научих. И в тази истина има хляб, образно казано. Има смисъл, има реалност. Научих се. Въпросът е аз и ти жела-ем ли да се научим? По-добре Бог да го даде веднага. По-добре да е свръхестествено. „Бог и в сън да-ва на възлюбените си...отвори уста-та си и аз ще ги напълня.“ Обичаме тези изрази. в които нашата човеш-ка отговорност е сведена до мини-мум. Но Бог ни призовава към това да бъдем отговорни към думата на Неговото Слово. Най-малко да има-ме този набор от разбиране по от-ношение на Неговото действие в нашия живот.

Изпратиха ме в един град да вода Богослужението. Свърши службата. Зима беше – март ме-сец, киша, студено, ужасно време. Видях влака, който стои на перо-на. Направих един спринт, минах през фойето, качих се във влака, седнах с известно доволство, „Ей, даже 6 минути по-рано“. Влакът тръгна, беше към 9 часа вечер-та. Минава кондукторът: „За къде сте?“, казвам: „За София“, а той от-говаря „Влакът е за Пловдив, не за София“. Почнаха мисли до болка познати: „Господи, аз ти служа на Тебе. Сега да се объркат така не-

щата. Какво ще правя?

И казвам: „Добре, какво да направя?“, „На следващата гара слизаш, и там чакаш влака за София.“ Слязох, беше към 10 часа вечерта, гарата беше мъничка, имаше една дълга лампа на шнур, която като във филм на ужаси се клатеше напред, назад от вятъра и хвърляше светлина на ляво и на дясно. Стоя на гарата, запитах една жена, всичко беше затворено: „Кога е следващият влак за София?“ казва: „Утре сутринта в 6 часа“.

Студено е, мразовито е. Няма как да се обадя до вкъщи, все още нямаше мобилни телефони. И почнах да сипя в синхрон с бавно падащия сняг леки упреци към Бог. „Защо? Как Го допусна? Защо трябва да мръзна? Боже, аз съм Твой служител?“ И не знам какво да правя? Двама железничари. Единият ми подвижна: „Ей, момче какво правиш там?“ и казвам: „Стоя, чакам“ какво чакаш: „Ами, влака“ и продължи „Откъде си?“, викам „От София, така и така“ „И сега какво?“ „Ами сега какво? Нищо!“ „Я ела вкъщи, виждаш ми се свестен“.

Добре, това е добро начало, че му се виждам свестен. Бях измръзнал, гладен, ядосан. Какво се оказа? Оказа се, че неговата жена е от Божията църква. Отвори се приказка за Бога. „Жена ми е вярваща, аз не съм вярващ“. Започнах да разбирам Божия план. Трябвало да се срещна с него. И се отвори един разговор до 3 часа. Можех да му говоря, можех да се молим. Това е била целта. Чувството на раздражение се замени с благодарност, с разбиране на Божия план.

Аз знам, че Бог отговаря на нужди, но аз не знам как точно Бог ще снабди моята нужда. Аз знам, че Бог изцелява тела, аз знам, но аз не знам как точно ще изцели мен. Аз знам, че Бог снабдява финансови нужди, но аз не зная как точно на мен ще ми помогне.

Има нещо което знаем, има нещо което не знаем. Има ги тези духовни аномалии в Божието Слово. Не е ли интересно - църквата се моли за Петър, който е в затвора. И се казва: Църквата се моли усърдно за него. Излиза Петър по

свръхестествен начин, чука на вратата, изпращат слугинята да отиде и да отвори. Казва, че е той, а те й казват: Луда си, това е неговият ангел. Хем се молят усърдно, хем и не очакват Бог да отговори. Да се покланяш и да се съмняваш. Да се радваш и да не вярваш. Да се молиш усърдно и да не очакваш. Това сме ние.

Изтъкани сме от вяра и неверие, сила и слабост. Ревност и отстъпваме от тази ревност. Но едно нещо трябва да бъде водещо: „Всичко, което е вътре в мен, ще хвали Господа“. Какво е вътре в теб? Всичко в синхрон, в единство ли действия. Не! В теб са тези неща, които предизвикват разнотий, различни състояния. Но той казва, всички тези неща ще ги подчиня на една главна цел: „Всичко, което е вътре в мен ще хвали Господа“ – моята вяра и моето неверие, моята ревност и моята ленност, моята гордост и моето смирение – всичко! Ще го подчиня на това нещо да хвали Господа.

Това се случи с апостол Павел. Ние виждаме тези неща в неговия живот. Той хем знае, хем не знае. Другите казват – Павле, недей отива в Рим. Той каза, е трябва да отиде в Рим. Добре, когато имаш Божието Слово да можеш и правилно да го тълкуваш. Те имаха слово от Господа за нещата, които ще се случат в живота на Павел, но неправилно го разтълкуваха. Неправилно направиха заключения. Павел напротив, той искаше да отиде в Рим. Те плакаха, висяха на врата му – недей, нищо не сме без теб. Но той отиде. Какво означава това?

Само по себе си действието на дарбите, не е достатъчно. Трябва да имате обучените чувства, които да вървят в синхрон с съответния дар или дарба.

Ако Исус, ако Бог въздаде справедливо за нашите грехове, Той може да го направи, кой би останал жив? Никой! Бог не ни е въздал според това, което заслужаваме. Това щеше да бъде съд, но ни въздаде според което имаме нужда. А това е милост!

Пастор Емануил Бозов

МОЛИТВА ЗА СПАСЕНИЕ НА ДУШАТА

Приеми Исус Христос за твой личен Спасител и Господ. Така ще влезеш в Божието царство и ще имаш вечен живот. Душата е безсмъртна и Раят е реален. Изповядай тази молитва: „Иисусе, благодаря Ти, че умря на кръста на Голгота за моите грехове. Покаявам се за тях и Те моля да ми ги простиш. Помогни ми да живея както истински християнин. Приемам Те в сърцето си за мой Господ и Спасител. Благодаря Ти, Иисусе, че Си с мен през всичките дни на живота ми. Амин.“

ОТЧЕ НАШ

*Отче наш, Който си на небесата!
Да се свети Твоето име,
да дойде Твоето царство,
да бъде Твоята воля,
както на небето, тъй и на земята,
насъщния ни хляб дай ни днес,
и прости нам дълговете ни,
както и ние прощаваме
на нашите длъжници,
и не въведи нас в изкушение,
но избави ни от лукавия;
защото Твое е царството
и силата, и славата вовеки.
Амин.*

СВИДЕТЕЛСТВО

*Из живота на Църква
"Дом на радост", - Люлин*

Моята съпруга имаше много болки в корема преди два месеца. Отидохме на изследвания и резултатите бяха рак на дебелото черво. Трябваше да продължим напред по процедура и операция. Но ние като семейство взехме решение, че ще застанем с вяра в пост и молитва целия ни дом. И така се молихме два месеца. В средата на месец октомври имаме отново записани прегледи. И резултатите излязоха - нямаше следа от рака!

Слава на Бога!

Нека да вземем решение на кого ще вярваме? На коя вест ще вярваме?

Вест, че аз съм изцерен; Вест, че съм освободен; Вест, че съм изпълнен с Духа Божий; Имаме победата!

"А на вас, които се боите от името Ми, Ще изгрее Слънцето на правдата С изцеление в крилата си; И ще излезете и се разиграете като телци из обора., (Малахия 4:2)

Знаете ли, че...

Отглеждането на културно грозде започва преди около 6000-8000 години в Близкия изток.

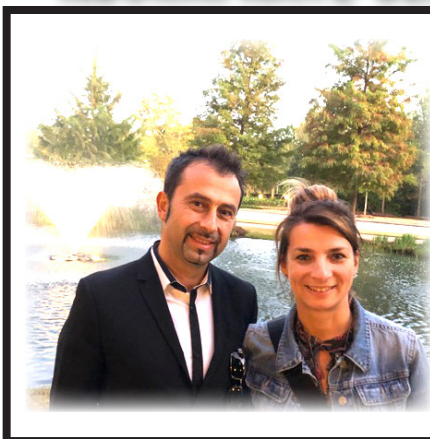
В Армения е открита най-старата винена изба в света, датирана около 4000 г. пр.н.е. По-късно гроздето се пренася от Близкия изток в Европа, Северна Африка и Северна Америка. От началото на XIX век лечението с грозде и гроздов сок е известно като ампелотерапия.

Съдържанието на захари е много по-голямо, отколкото при другите плодове - над 25%. Гроздето е богато и на витамини - С, В и провитамин А. Наличието на много калий подкрепя сърдечния мускул, отделя излишните течности, затова гроздето и сокът му се препоръчват при високо кръвно налягане, камъни в бъбреците или в жлъчката. Магнезият, калцият, фосфорът, желязото, помагат за лечение на рахит, за изграждане на младите кости и зъби, предпазват от анемия. Багрилните вещества в гроздето имат съдоразширяващ ефект, което предпазва от инфаркт.

Лозата като лиановидно растение има способността да създава тънки и дълги леторасли. Плодовете на лозата са разположени на леторасли, покарани от пъпки, разположени върху миналогодишни пръчки. Човекът посредством резитби и подпорни конструкции е създал няколко вида формовки на лозата: чашковидна, Гюйо, Мозер, Омбрела, асмовидна и др.

АБОНИРАЙТЕ СЕ!

за 2021 година

**Божия църква
„Дом на радост“**
с п-р Вл. и Б. Владимирови
Ви канят на Богослужения
В кв. Люлин 8 (заг Билла)
Вторник и петък от 18:30 ч.,
неделя от 11:00 ч.
* * *
В Банкя,
ул. „Св. св. Кирил и Методий“ 16
четвъртък 18:30; неделя 9:30 ч.

Вестник **Божието Слово**
във вашия дом!
КАТАЛОЖЕН НОМЕР 106
Цена: 3,60 за една година

- 6 пъти в годината
- 12 страници
- цветно електронно издание
- <http://domnaradost.com/bg/multimedia/newspaper.html>

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:

1320 София Банкя
ул. „Кирил и Методий“ 16
Тел.: (02) 9973307
e-mail: milchot@yahoo.com
Гл. редактор: Ани Тотева
Вестникът се издържа от
волни пожертвования.

Банкова сметка:
Райфайзенбанк, гр. София
ул. „Гогол“ 18-20
IBAN: BG82RZBB9155
1000675428
Предпечатна подготовка
ТЕМТО ЕООД, www.temto.eu